

momentu uznanego za początek trwania naruszenia. W przeciwieństwie do jasnego brzmienia tego dokumentu, Sąd zinterpretował go tak, że wskazuje on na początek trwania naruszenia, podczas gdy, gdyby został on właściwie zinterpretowany, wskazywałby on właśnie na coś zupełnie przeciwnego, mianowicie, że autor dokumentu pominął postawę, jaką wnoszące odwołanie miały przyjąć na rynku. Wnoszące odwołanie utrzymują, że dokument może zostać prawidłowo oceniony bez potrzeby przedkładania innych dowodów.

Drugi zarzut: wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd błędnie zinterpretował wartość dowodową oświadczeń skruszonych świadków. Pierwsza część drugiego zarzutu jest wywiedziona z naruszenia prawa, jakiego dopuścił się Sąd, gdy przyznał dużą wartość dowodową zeznaniom skruszonych świadków, podczas gdy chodzi tu o świadków dbających o dostarczenie Komisji dowodów przedstawiających znaczącą wartość dodaną celem uzyskania możliwie największego obniżenia ich grzywien. Ta sytuacja wiąże się z nadmierną tendencją do obciążania innych przedsiębiorstw, a tym samym zeznania nie mają właściwie dużej wartości dowodowej. Sąd nie zbadał tej kwestii w uzasadnieniu wyroku.

Druga część drugiego zarzutu jest wywiedziona z okoliczności, że Sąd nie wyjaśnił sprzeczności pomiędzy zeznaniami skruszonych świadków, a tym samym uzasadnienie wyroku jest błędne i niewystarczające. Pierwszy skruszony świadek w swoich zeznaniach nie wymienił wnoszących odwołanie wśród przedsiębiorstw, które uczestniczyły w naruszeniu, chociaż jego zeznania były kompletne a on sam uzyskał pełne zwolnienie ze swojej grzywiny. Zarzuty wobec wnoszących odwołanie zostały oparte na zeznaniach kolejnych skruszonych świadków. Sprzeczność mogłaby zostać wyjaśniona, gdyby Sąd przyznał szczególną wartość dowodową zeznaniom pierwszego przedsiębiorstwa, które współpracowało z Komisją.

Trzeci zarzut: wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej oraz europejską konwencję praw człowieka („EKPC”). Sąd naruszył oba te akty wyższego rzędu z dwóch względów. Po pierwsze, dokonywana przez Sąd w sprawach kartelowych kontrola wiarygodności nie jest zgodna — zdaniem wnoszących odwołanie — z wymogami nałożonymi przez kartę praw podstawowych i EKPC w odniesieniu do skutecznego środka prawnego, podczas gdy decyzje, którymi Komisja nakłada grzywny mają charakter karny. Po drugie, również przeprowadzana przez Komisję procedura nie była zgodna z warunkami określonymi w karcie praw podstawowych i EKPC, ponieważ to sama Komisja ustala fakty, na których podstawie wszczyna postępowania a na ich koniec wydaje ostateczną decyzję oraz określa wysokość grzywiny. Taka procedura byłaby dopuszczalna tylko wtedy, gdyby decyzje Komisji podlegały pełnej kontroli ze strony niezawisłego sądu. Również w tym zakresie Sąd ograniczył się do zbadania, czy decyzja Komisji nie zawierała oczywistej sprzeczności, natomiast sam nie dokonał własnego ustalenia okoliczności faktycznych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hamburgisches Oberverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 31 maja 2011 r. — Atilla Gülbahce przeciwko Freie und Hansestadt Hamburg

(Sprawa C-268/11)

(2011/C 269/43)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Hamburgisches Oberverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Atilla Gülbahce

Strona pozwana: Freie und Hansestadt Hamburg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 10 ust. 1 decyzji nr 1/80 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że
  - a) pracownik turecki, któremu zostało prawidłowo wydane pozwolenie na zatrudnienie na terytorium państwa członkowskiego na czas określony (lub bezterminowo), który przekracza okres ważności pozwolenia na pobyt (tak zwane przekraczające pozwolenie na pracę), może podczas całego tego okresu wykonywać swoje prawa wynikające z tego pozwolenia, o ile nie sprzeciwiają się temu względy ochrony uprawnionego interesu państwa, mianowicie względy porządku, bezpieczeństwa i zdrowia publicznego,
  - b) oraz że państwo członkowskie nie może a priori odmówić temu pozwoleniu skuteczności z punktu widzenia jego statusu w zakresie prawa pobytu powołując się na obowiązujące w momencie jego wydania przepisy krajowe dotyczące zależności pozwolenia na pracę od pozwolenia na pobyt (w związku z: wyrokami Trybunału z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie C-416/96 El-Yassini, Rec. s. I-1209, pkt 3 streszczenia, pkt 62–65, w przedmiocie zakresu art. 40 ust. 1 porozumienia EWG–Maroko, a także z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie C-97/05 Gattoussi, Zb.Orz. s. I-11917, pkt 2 streszczenia, pkt 36–43, w przedmiocie zakresu art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie WE–Tunezja)?

W przypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi twierdzącej:

- 2) Czy art. 13 decyzji nr 1/80 należy interpretować w ten sposób, że klauzula standstill zabrania również państwu członkowskiemu odebrania legalnie zatrudnionemu na rynku pracy pracownikowi tureckiemu poprzez uregulowanie normatywne [w niniejszej sprawie: poprzez Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (ustawę o pobycie, zatrudnieniu i integracji cudzoziemców na terytorium federalnym) z dnia 30 lipca 2004 r.] możliwości powołania się na naruszenie zakazu dyskryminacji zawartego w art. 10 ust. 1 decyzji nr 1/80 w odniesieniu do wydanego mu wcześniej pozwolenia na pracę, którego okres ważności przekracza okres ważności pozwolenia na pobyt?

W przypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi twierdzącej:

- 3) Czy art. 10 ust. 1 decyzji nr 1/80 należy interpretować w ten sposób, że uregulowany w nim zakaz dyskryminacji w każdym razie nie zabrania władzom krajowym cofnięcia po upływie ważności zgodnie z przepisami krajowymi pozwolenia na pobyt, wydanego niesłusznie pracownikowi tureckiemu zgodnie z prawem krajowym na czas określony, dla takich okresów, w których pracownik turecki rzeczywiście pracował i wykorzystywał prawidłowo wydane mu w tym celu bezterminowe pozwolenie na pracę?
- 4) Czy art. 10 ust. 1 decyzji nr 1/80 należy ponadto interpretować w ten sposób, że przepis ten obejmuje wyłącznie pracę, którą pracownik turecki, posiadający wydane mu prawidłowo przez władze krajowe bezterminowe oraz nieograniczone przedmiotowo pozwolenie na pracę, wykonuje w chwili, w której wygasa wydane mu w innym celu pozwolenie na pobyt na czas określony, oraz że pracownik turecki w tej sytuacji nie może domagać się od władz krajowych pozwolenia na jego dalszy pobyt po ostatecznym ustaniu tego zatrudnienia na potrzeby nowego zatrudnienia, ewentualnie po przerwie niezbędnej dla poszukiwania pracy?
- 5) Czy art. 10 ust. 1 decyzji nr 1/80 należy ponadto interpretować w ten sposób, że zakaz dyskryminacji zabrania władzom krajowym przyjmującego państwa członkowskiego (tylko) przyjęcia wobec legalnie zatrudnionego na rynku pracy pracownika tureckiego, któremu uprzednio przyznały w odniesieniu do wykonywanego zatrudnienia dalej idące prawa jako odnoszące się do jego pobytu, po upływie ostatnio wydanego pozwolenia na pobyt środków zmierzających do wydalenia, o ile środki te nie służą ochronie uprawnionego interesu państwa, nie zobowiązują ich jednak do wydania pozwolenia na pobyt?

(¹) Decyzja nr 1/80 Rady Stowarzyszenia EWG–Turcja w sprawie rozwoju stowarzyszenia z dnia 19 września 1980 r.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Baranya Megyei Bíróság (Republika Węgierska) w dniu 3 czerwca 2011 r. — Mecsek-Gabona Kft. przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága

(Sprawa C-273/11)

(2011/C 269/44)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Baranya Megyei Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mecsek-Gabona Kft.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 138 ust. 1 dyrektywy 2006/112 (¹) należy interpretować w ten sposób, że dostawa towarów jest zwolniona z podatku VAT w sytuacji, gdy towary zostały dostarczone nabywcy, który w czasie, gdy została zawarta umowa sprzedaży, był zarejestrowany dla celów podatku VAT w innym państwie członkowskim, a umowa sprzedaży zawierała zapis, zgodnie z którym prawo dysponowania i prawo własności przechodzą na nabywcę w chwili załadunku towarów na środek transportu i że nabywca ponosi odpowiedzialność za transport towarów do innego państwa członkowskiego?
- 2) Czy dla celów dostawy zwolnionej z podatku VAT wystarczające jest — z punktu widzenia sprzedawcy — że sprawdzi, iż zbyty towar jest przewożony pojazdem zarejestrowanym za granicą oraz że posiada listy przewozowe CMR przekazane przez nabywcę, czy też powinien upewnić się, że zbyte towary przekroczyły granicę kraju i że miał miejsce transport wewnątrz terytorium wspólnotowego?
- 3) Czy można kwestionować zwolnienie dostawy towarów z podatku VAT jedynie z tego powodu, że organy innego państwa członkowskiego wykreśliły z mocą wsteczną, ze skutkiem na dzień wcześniejszy niż dostawa towarów, wspólnotowy numer identyfikacji podatkowej nabywcy?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 3 czerwca 2011 r. — GfBk Gesellschaft für Börsenkommunikation mbH przeciwko Finanzamt Bayreuth

(Sprawa C-275/11)

(2011/C 269/45)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: GfBk Gesellschaft für Börsenkommunikation mbH

Strona pozwana: Finanzamt Bayreuth

Pytania prejudycjalne

W przedmiocie wykładni pojęcia „zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi” w rozumieniu art. 13 część B lit. d) pkt 6 dyrektywy 77/388/EWG (¹):

Czy usługa świadczona przez podmiot zarządzający specjalnym funduszem inwestycyjnym będący osobą trzecią jest tylko wtedy wystarczająco specyficzna i w konsekwencji zwolniona z podatku, gdy: